

som paa dem, hvilket er den farligste Maade, hvorpaa Epidemier kunne komme ind i et Land. Her maa man ikke tænke paa de store opsigtsvækkende Epidemier, som hele Verden taler om, som Pest og Sligt. Den Slags Ting have vi jo ikke været saa meget i Berøring med, men disse mere hverdagsagtige Epidemier, som ikke desto mindre ere meget udbredte, er det, man vil være fri for, f. Ex. Kopper. Netop den Bestemmelse, at ethvert Skib, der kommer fra Udlandet, skal anmeldes, saa at Autoriteterne faae Leilighed til at lægge Mærke til ethvert Skib og besjæftige sig med Spørgsmaalet om Sundhedsstilstanden ombord paa dem, har givet Anledning til, at man flere Gange her i Kjøbenhavn har attraperet Kopperpatienter, som, hvis dette Tilfyn ikke eksisterede, ganske sikkert ubemærket vare komne ind i Landet og havde blandet sig med den øvrige Befolkning. Det er jo Noget, som ved en Sygdom som Kopper ligger saa meget nærmere, som Folk kunne gaa oppe med denne Sygdom, og det endog saaledes, at det ikke generer dem at spabere om mellem Andre. Jeg tror derfor, at man meget maa betænke sig paa at bortkaste § 3, og jeg skal i den Henseende blot minde om, at der ogsaa, som de Herrer maaste ville erindre, i det andet Thing var ikke Saa, der reiste sig for at tale imod § 3, men da man i det andet Thing fik Leilighed til i et Udvalg nærmere at overveie Sagen, endte det med, at at man ikke fandt nogen Anledning til at foreslaa nogen Forandring paa dette Punkt. Jeg tror derfor, at det vil være meget betænkeligt at give Slip paa den, og i alt Fald tror jeg, at man saa hellere skulde overveie, om der ikke kunde stilles saadanne andre Regler ved Siden af, der maaste kunde svække det formentlig Byrdesulde i Bestemmelsen, f. Ex. at Justitsministeren kunde tilstaa Fisterbaade og mindre Fartøier fra Nabolandene lignende Friheder som dem, der efter § 5 kunne tilstaaes Dampskibe eller deslige. Jeg nævner dette for saaledes at pege paa en Vej, ad hvilken man kunde lette Byrden for de Bedkommende ved den Anmeldelsespligt, som omtales i § 3, uden at man derved affskærer sig fra at kunne gribe til Forholdsregler, naar f. Ex. en Epidemi skulde herse i Sverrig eller i vore nærmeste Nabolande. Med Hensyn til § 9, som ligeledes har været Gjenstand for Omtale af et Par ærede Medlemmer, skal jeg ganske henholde mig til, hvad der af det ærede Medlem for Odense blev paapeget, nemlig at den ikke indeholdt Andet, end hvad der er gjældende Ket i Genhold til Loven af 1ste Mai 1868, og som Følge af, at denne Regel findes i Loven af 1ste Mai 1868, Hayes der ogsaa den Slags Lokaler i alle Skjøbstæder. Loven af 1ste Mai 1868 har jo været sat i Kraft ikke saa faa Gange og ikke saa kort Tid ad Gangen, siden den er udfommen. Den har været sat i Kraft dels i Anledning af den Koleræepidemi, som herselede i 1873 paa visse Stæder i Sverrig,

navnlig i vor umiddelbare Nærhed, i Helsingborg og deromkring; dernæst har den ogsaa været sat i Kraft i 1878 i Anledning af den exanthematifke Tyfus i St. Petersborg og de andre Østersøhavne der omkring. Jeg tror derfor ikke, at man maa tro, at § 9 indeholder noget uomhelst Nyt eller Noget, der forpøger de Byrder, der for Liden hvile paa Kommunerne, i nogen omhelst Maade. — Hvad angaar de Bemærkninger, som bleve gjorte fra det ærede Medlem fra Odense om Omkostningerne, skal jeg kun bemærke, at det hører til de Detailler, med Hensyn til hvilke der neppe vil være nogen omhelst Uanskelighed ved at komme overens, da der jo selvfølgelig ikke ligger noget omhelst Principielt i, om disse Udgifter udredes paa den ene eller anden Maade. Kun det anser jeg for at være af Bigtighed, at man saavidt muligt indskrænker de Udgifter, som skulle paahvile de Kvarantænepligtige sels, da der naturligvis ligger en af de allerstørste Opfordringer til at undrage sig Kvarantænen deri, at de paafsøe Vedkommende store Tab. Derfor skal man, saavidt muligt, indrette sig saaledes, at det ikke staa for Folk som noget af det Allerværste, der kan arriere dem, at skulle udholde en Kvarantæne og finde sig i de Kontrolforanstaltninger, som Lovforslaget kræver. — Hvad angaar Straffebestemmelserne i § 39, som den ærede første Taler, der havde Ordet idag (Leth), dvælede ved, skal jeg blot derom sige, at jeg tror, man kan blive staaende ved Bestemmelsen i Straffelovens § 291, end ikke om man medtager Neglerne om Forsøg og Meddelagtighed, og end ikke om man erindrer, at der ogsaa er en Bestemmelse i Straffeloven, der rammer de Personer, der lægge offentlige Funktionærers Hindringer i veien for deres Embedsøvelse. Jeg tror, at det endda ikke er tilstrækkeligt, og det er dog klart, at, naar man i en ny Lov vil give et Aggregat af Politiforholdsregler, der tilfammen skulde give en væsentlig Betyggelse, kan det ikke gaa an at lade det komme an paa mere eller mindre usikre Fortolkninger om, hvorvidt Straffeloven kan anvendes ved Brud paa disse Politibestemmelser eller ikke. Det maa være saavidt muligt en klar og givende Sag, baade om Straf kan anvendes, og i saa Tilfælde hvilken Straf der skal anvendes. Hvad Forsølgningen angaar, har jeg ikke det Mindste imod, at man foreskriver, at Politiretsforfølgning skal anvendes. Jeg skal blot i denne Forbindelse erindre om, at det ogsaa i Udvalget i det andet Thing var paa Bane, om man ikke skulde gjøre dette, men at man der kom til det Resultat, at man ikke troede at kunne tilraade det. Der var fra Begyndelsen af Stemning derfor, men man kom ved nærmere Overveelse til det Resultat, at det var bedre at blive ved Lovforslagets Bestemmelser i saa Henseende. Jeg tror navnlig, at den Betragtning, der var levende, var den, at, hvor der kunde være Spørgsmaal om saa betydelige Straffe som efter dette Lovforslag,